भीमाश्चैव मृगाः सर्वे गच्छन्ति स्म प्रदक्षिणं ।
तान् दृष्ट्वा राजशार्दूलो वशिष्ठं पर्यपृच्छत ॥ ९ ॥
असौम्याः पक्षिणो घोरा मृगाश्चापि प्रदक्षिणाः ।
किमिदं हृदयोत्कम्पि मनो मम विषीदति ॥ १० ॥
राज्ञो दशरथस्यैतच्छ्रुत्वा वाक्यं महान् ऋषिः ।
उवाच मधुरां वाणीं श्रूयतामस्य यत् फलं ॥ ११ ॥
उपस्थितं भयं घोरं दिव्यपक्षिमुखाच्च्युतं ।
मृगाः प्रशमयन्त्येते संतापस्त्यज्यतामयं ॥ १२ ॥
तेषां संवदतां तत्र वायुःप्रादुर्बभूव ह ।
कम्पयन् मेदिनीं सर्वां पातयंश्च महाद्रुमान् ॥ १३ ॥
तमसा संवृतः सूर्यः सर्वे नावेदिषुर्दिशः ।
भस्मना चावृतं सर्वं संमूढमिव तद्बलं ॥ १४ ॥
वशिष्ठ ऋषयश्चान्ये राजा च ससुतस्तदा ।
ससंज्ञा इव तत्रासन् सर्वमन्यद्विचेतनं ॥ १५ ॥
तस्मिंस्तमसि घोरे तु भस्मच्छन्नेव सा चमूः ।
ददर्श भीमसंकाशं जटामण्डलधारिणं ॥ १६ ॥
भार्गवं जामदग्न्यं राजराजविमर्दनं ।
कैलासमिव दुर्धर्षं कालाग्निमिव दुःसहं ॥ १७ ॥
स्कन्धे चासज्य परशुं धनुर्विद्युद्गणोपमं ।
प्रगृह्य शस्त्रमुग्रं च त्रिपुरघ्नं यथा शिवं ॥ १८ ॥

Digitized by Google